

retfærdigt og søger at ramme Skatteyderne efter deres Skatteevne, frembyder Landstingets ny Skatteplan et i højeste Grad broget og forvirret Billede. Landstingets ny Skatteplan bestaar dels i, at der paa faste Ejendomme skal lægges en Ekstraskat, en Forlods-skat, en Skat, som ikke kendes paa andre Arter af Ejendomme eller Indtægter, dels i, at der paa alle Ejendomme og Indtægter, ogsaa paa faste Ejendomme og Indtægter derfra, skal lægges en Skat efter det mest knudrede og udviklede, smaalige og omsvøbsfulde System, som man nogen Sinde har set paa den danske Rigsdag. Landstingets Skatteplan begynder altsaa med, at der skal lægges en ny Ekstraskat paa fast Ejendom. Jeg maa dertil sige, at jeg endnu aldrig har set nogen tilfredsstillende Begrundelse af, at den Art af Formuegenstande, som bestaar i fast Ejendom, overhovedet forlods skal belægges med en Skat, som ikke i tilsvarende Grad lægges paa rørlig Ejendom eller paa Indtægter, der ikke stamme fra fast Ejendom. Jeg forstaar slet ikke, hvorfor det skal gøres. Jeg har under Forhandlingerne oppe i Landstinget forgæves spejdet efter at høre nogen virkelig Begrundelse deraf. Jeg taler her kun om Skatterne til Staten, i Forhold til Kommunen kan det blive noget andet. I Forhold til Kommunen maa det erindres, at en stor Del af Kommunens Udgifter udelukkende eller for Størstedelen finder Steu til Fordel for de faste Ejendomme, ere Udgifter, som de faste Ejendomme, hvis der ingen kommunale Forhold var, selv maatte sørge for paa en langt dyrere Maade. Men lige over for Staten forstaar jeg ikke, af hvilken Grund fast Ejendom forlods og særlig skal belægges med en Skat, og aller mindst forstaar jeg, hvorfor Ejeren af en fast Ejendom skal belægges med en særlig Ekstraskat ogsaa af den Del af den faste Ejendom, som han skylder bort, som er dækket af Prioriteter. Jeg fatter ikke, af hvilken Grund Ejeren af en fast Ejendom ikke alene skal betale en Ekstraskat af den Del af Ejendommen, som han virkelig ejer, men ogsaa, at han skal betale af den Del af Ejendommen, som han skylder bort, den Del af Ejendommen, som gaar lige op mod hans Prioritetsgæld. Saa længe der ikke er anført nogen virkelig Begrundelse derfor, forekommer det mig, at det rette og naturlige, naar man skal ind paa en ny Erstatningsskat i Stedet for de Skatter, der ophæves, maatte være at gaa til en ligelig Beskatning over hele Linien. Men skal man endelig ind paa en Ejendoms-

skyld til Staten, og skal man — hvilket jo er et Spørgsmaal, der i og for sig ikke staar i nogen nødvendig Forbindelse dermed — ind paa at omordne de kommunale Skatter paa Basis af en Ejendoms-skyld, maatte i første Række kræves, at Maalestokken for dette ny Skattegrundlag bliver saa nøjagtig og retfærdig som muligt. Det bliver jo nemlig ikke Smaating, som skulle paalignes efter dette Grundlag, efter Landstingets Forslag bliver det en hel Række af Skatter. Det bliver først 1,2 pro mille, altsaa 1 Kr. 20 Øre pr. Tusind Kr. af Ejendommens Vurderingssum; det bliver dernæst 80 Øre pr. 1,000 Kr. af Ejendommens Vurderingssum i Formue- og Indkomstskat, hvor der ganske vist aabnes Skatteyderne en efter min Mening i mange Tilfælde tvivlsom Adgang til at reducere Skatten. Der bliver dernæst efter Landstingets Forslag en Skat paa dette Grundlag til Kommunerne, og det er foreskrevet, at denne Skat ikke maa overstige 4 pro mille. I nogle Kommuner vil den jo nødvendigvis komme op paa disse 4 pro mille, i andre Kommuner vil den ikke komme fuldt saa højt op; jeg antager, at man, naar man vil have en foreløbig Maalestok, som man kan slaa sig til Ro med, vil være ret moderat, naar man gaar ud fra, at Ejendommsskylden til Kommunerne vil blive paalignet gennemsnitlig Landet over med 3 pro mille, altsaa 3 Kr. pr. 1,000 Kr. af Værdien. Det er Ejendommsskylden til Sognekommunerne, men endvidere skal denne Ejendommsskyld jo tjene til Skattegrundlag for hele Ydelsen af Skatter til Amtskommunen; og efter de Oplysninger, der foreligge, tør det antages, at gennemsnitlig hele Landet over ville Skatterne til Amtskommunen komme til at repræsentere 2,3 pro mille af Ejendommens Vurdering. Det vil altsaa ses, at det samlede Beløb af Skatter, der efter Landstingsforslaget skal paalignes paa Grundlag af Ejendommens Vurdering, vil udgøre 7,5 Kr. for hver 1,000 Kr. af Ejendommens Værdi. Altsaa har jeg Ret, naar jeg siger, at det er i allerhøjeste Grad nødvendigt, at det Grundlag, den Maalestok, hvorefter Skattegrundlaget bliver sat, bliver saa retfærdig og nøjagtig som muligt. Og jeg skal ikke tilbageholde den Tanke, som ganske vist kun endnu er en Tanke, at for saa vidt et Forslag, grundet paa Landstingets Ideer, bliver gennemført i denne Samling, og naar vi først ere komne saa langt, at det er erkendt fra alle Sider, at Tienden ikke er nogen Grundbyrde, at den ikke er at betragte som Rente af en